

Ur. się 3 maja 1916 r. w Jałcie. W Piastowie od 1919 r. przy ul. Brandta.

Stanisław Dybowski w Słowniku Pianistów Polskich określa Jerzego Sokorskiego jako pianistę, kompozytora i pedagoga. Wiedzę i umiejętności muzyczne zdobywał w Wyższej Szkole Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie. W latach 1934-35 był uczniem w klasie fortepianu Olgi Iliwickiej, a następnie, w latach 1935-39, Jerzego Żurawlewa. Równolegle studiował teorię i kompozycję pod kierunkiem Bolesława Woytowicza i

Adama Wieniawskiego. Dyplom uzyskał w 1939 r. Edukację muzyczną kontynuował w Paryżu u Nadii Boulanger w latach 1949 i 1956.

Działalność estradową rozpoczął jako pianista-solista i kameralista. Uczestniczył w ruchu koncertowym Artosu. Był solistą i akompaniatorem Estrady Kameralnej Filharmonii Narodowej. Partnerował śpiewakom, m.in. żonie Bognie i Ryszardowi Gruszczyńskiemu. Koncertował w Niemczech, Francji, Belgii, Kanadzie, Anglii, USA.

Brał udział w prawykonaniach pieśni własnych oraz Karola Szymanowskiego Złote trzewiczki, Witolda Lutosławskiego Morze, Stefana Kisielewskiego Melodia i innych. Nagrywał dla radia i telewizji w Warszawie, Paryżu i Berlinie.

Jest pedagogiem z powołania. W latach 1939-45 był wykładowcą konspiracyjnej WSM im. F. Chopina w Warszawie. Był pianistą-korepetytorem w międzynarodowych seminariach wokalnych w Weimarze oraz w krajowych uczelniach i szkołach muzycznych.

Niestrudzenie komponuje. Jest autorem Koncertu fortepianowego, oper Marynka, Noce królewskie, Opowieści niemalże o końcu świata oraz opery radiowej Laguna. Komponuje także utwory kameralne, wokalnie - instrumentalne i pieśni, m.in. do słów Broniewskiego, Pawlikowskiej-Jasnorzewskiej, Leśmiana, Tuwima. Nieobca jest mu muzyka filmowa i pieśni ludowe.

W 1945 r. po zakończeniu działań wojennych na terenie Warszawy i okolic, ze względu na zniszczenia w stolicy, zorganizował w swoim rodzinnym domu w Piastowie zajęcia Wyższej Szkoły Muzycznej. W roku 2002 wydał zbiór XVII kompozycji pod wspólnym tytułem Pieśni francuskie.

Wielokrotnie i bezinteresownie występował wraz z żoną Bogną w piastowskim Miejskim Ośrodku Kultury. Jego spacer po miejscowym targowisku, otwarty uśmiech i gotowość do wymiany uprzejmości przeszły do legendy.

Honorowe Obywatelstwo Miasta Piastowa otrzymał w 1997 r.

Zmarł 28.12.2005 r. Został pochowany na Cmentarzu Powązkowskim.